

Belinda Meuldijk

HOU ME VAST

De Verhalen Achter De Liedjes

Schrijver: Belinda Meuldijk

Coverontwerp: Belinda Meuldijk

ISBN: 9789465126548

© Belinda Meuldijk

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Hou me vast	8
Leven in een droom	13
Rood van de morgen	15
Dat is alles	18
Zeg maar niets	22
L.A.T.	26
Bo	29
Voor Robbert	32
Alles wat ademt	34
Het roze hotel	37
Duet	42
Johnny Soldaat	45
Yoshi	47
Vreemdeling	49
Ons geheim	55
De jas die jij toen droeg	58
Bloed in de regen	61
Kleine ster	63
Banger hart	66

Hij lijkt op mij	70
De tijd staat stil	73
Nu het om haar gaat	77
Beatrice	81
Huis in de zon	84
Het paard dat over de maan springt	87
Vanaf vandaag	90
Deze zee	92
Ben met kerstmis	96
Vergeven, niet vergeten	99
Schrijf me niet	101
Zwanenmeer	103
De schone slaapster	106
Een veilig huis	109
Papa – Oto	112
Zoals de zee	115
Witte duif	118
Zeg me nog één keer	121
Niet voor het laatst	124
Epiloog	128
Dankwoord	130

Hou me vast

Januari 1981. Ik herinner me dat het al vroeg donker werd op mijn zolderkamer en dat ik eerst een half uur vulde met het zoeken naar kaarsen, omdat ik niet in de grote plas licht van mijn met kralen versierde lamp aan het plafond wilde schrijven. Daarna kon ik natuurlijk geen pen vinden die het nog deed, en toen ik eindelijk ging zitten op het sinaasappelkistje bij mijn rotan tafeltje, bleek dat een soort foetushouding op te leveren waarin ik eerder boeren ging laten dan een poëtische tekst verzinnen, dus weg kistje en dan maar op de grond, op de schapenvacht. Daarna bleek de walkman met het cassettebandje, waarop de componist de muziek had aangeleverd, geen batterijen te hebben en toen ik die AA'tjes eindelijk in mijn keukenla gevonden had, en ook mijn hond Jules gevoerd had, waren we toch alweer een uurtje verwijderd van het moment waarop Rob afscheid had genomen met de woorden: 'als het je niét lukt, moet je het niet forceren hoor!'

Hij ging optreden in Schudderdeel in Achterveen waarvan ik nog nooit had gehoord, en waar ik niet mee naartoe kon omdat onze verhouding geheim was.

Een maand geleden had ik Rob voor het eerst ontmoet op een besloten platenfeest van de Hitkrant in een Hilversumse nachtclub, waar hij langer en knapper en veel minder fatterig was dan ik gedacht had en bovendien een spannende trui van opengebreid leer droeg. Ik vond het na een poosje flirten over en weer tijd voor een openingszin en het leek volkomen logisch om mijn vinger dus in die trui te steken en te vragen; 'zal ik een liedje voor je schrijven?'

Een overmoedig voorstel, dat suggereerde dat liedjes schrijven iets was wat ik dagelijks deed en dan waarschijnlijk ook nog in een taal die ik vond klinken als een knarsende pepermolen: Nederlands. Want dat Rob de Nijs een Nederlandstalige zanger was, dat was bekend. Dat ik een hekel had aan Nederlandstalige popmuziek, dat was minder bekend en ik deed op dat moment mijn best om het te vergeten.

Ik had in Engeland, waar ik een poosje gewoond had, wel wat teksten voor Engelstalige popgroepjes geschreven, en misschien ook wel wat geleerd van nachtenlange gesprekken over hun songs met David Sylvian en Randy Newman, of Sting.

Het was niets meer geweest dan een interesse in popsongs, op zoek naar wat nu baanbrekende, originele teksten zijn, zonder clichés of compromissen. Er was in die tijd een tsunami van nieuwe stromingen in popmuziek, van new age tot punk, en als popfotografe had ik allerlei internationale sterren al voor mijn lens

gehad. Die lens was een prima startpunt voor een goed gesprek. Ik was maar een gelegenheden fotograafje, ik wist op welk knopje ik moest drukken, dankzij mijn jeugdvriend Freek, maar de helft van de tijd vergat ik foto's te maken. Want wat mij eigenlijk boeide waren singer-songwriters, mensen die hun eigen muziek maken dus, met hun eigen karakter en hun eigen geluid. Dat er intussen in Nederland iemand 'Meisje ik ben een zeeman' stond te zingen, en iemand anders de Vogeltjesdans deed, dat zei me niets, dat was een andere bloedgroep. Toen ik zelf de studio in mocht om een eigen geschreven song op te nemen, was dat uiteraard Engelstalig, en toen ik bij 'TopPop' tussen de rookwolken en luchtbellen mijn hit stond te zingen, werd dat vooral een flop, denk ik, omdat ik totaal niet kon zingen, in geen enkele taal. Het schrijven van teksten had ik daarna nog niet opgegeven. Maar met mijn eigen moedertaal, waarin zelfs mijn vader zich genoodzaakt had gevoeld om er zelfbedachte woorden aan toe te voegen, zoals 'Sapperdeflap' en 'Jipsekeejoepie', om het wat vrolijker te maken allemaal, nee, met die taal kon ik niets. Toch had ik Rob beloofd om het te proberen. Op de eerste avond al. Daarna waren er een heleboel avonden voorbijgegaan waarin we andere dingen deden, want we waren verliefd. Verliefd op het eerste gezicht, als magneten tot elkaar aangetrokken, verdrinkend in elkaars ogen, verrukt van elkaars lichaam, alles vergetend behalve elkaar. Het is iets heerlijks, dat verliefd zijn, het vult iedere seconde van je leven, maar het stond bepaald niet op mijn agenda voor 1981. Ik was een jaar daarvoor ontsnapt uit een verstikkende relatie met een Engelse narcist, en was met mijn ego als een handvol gruis in een leeg jampotje naar Nederland teruggekeerd. Nooit meer een relatie! Nooit meer een artiest als partner!

Ik schuwde alle mannen, vooral die in de categorie Beroemde Artiest. Ik had geen rekening gehouden met de Rob de Nijs van deze wereld, een uitzondering. Hij was zacht, naïef, lief en onzeker, maar ook welbelezen, nieuwsgierig en humoristisch. Een ster zonder kapsones, een reus zonder grootheidswaan, een leeuw met zachte pootjes. We waren onvoorwaardelijk voor elkaar gevallen, maar wat ik hem in mijn openingszin beloofd had, was inmiddels naar de bodem van onze roze wolk gezakt.

Pas nu hij naar zijn optreden was, opgehaald door zijn chauffeur en ik alleen achterbleef, zat mijn belofte op mij te wachten. Daar zaten we dan: mijn belofte en ik, het kaarslicht, de walkman met de koptelefoon, de pen en het papier, de totale eenzaamheid. Dat is het gereedschap van de schrijver.

Dat is veertig jaar lang niet veranderd. Jawel: de walkman is weg, maar de onverdunde stilte, de afwezigheid van ieder ander mens is nog altijd de voorwaarde.

Ik speelde het nummer dat ik van Rob had gekregen. Het was een vrolijke up-tempo, gecomponeerd door Gerard Stellaard. Goed luisteren. Vijfentachtig keer. Play, Stop, Rewind, Play, Stop, Rewind.

Mijn oren werden er bloedheet van, maar er gebeurde verder niets. Toen ik op mijn papier keek bleek dat ik een boodschappenlijstje voor de volgende dag had opgeschreven. Dit moest anders. Mijn vader zei altijd dat je niét moet wachten op inspiratie. Je moet gewoon gaan zitten tot het er staat! Zo deed pa dat al zestig jaar, ik zie hem nog zitten aan zijn bureau, zijn Remmington tikt in al mijn jonge jaren. ‘Als je geen eerste zin kan vinden, dan schrijf je gewoon op waar je bent. Daar moet ergens een begin liggen.’ Ik had nog nooit een Nederlandse liedtekst geschreven. Wel kinderverhalen, en een boek. Maar dan heb je kilometers wit papier voor je, als oneindige rollen toiletpapier. Een songtekst is twee velletjes max, en daar moet het allemaal op staan. No shit, no sunshine. Geen kak, geen zonnetje. Hoe stom klínt dat in het Hollands alleen al!

Ik dacht aan Rob, aan onze onverwachte diepe verbondenheid, aan de wending die ons leven had genomen sinds die eerste ontmoeting in die nachtclub.

‘Dit is de avond van mijn eerste dag,’ schreef ik.

‘ik leef pas echt sinds ik jou hier zag.’

Ik stak in gedachten mijn vinger weer in die trui, voelde zijn blote huid daar onder. ‘hou me vast oh, hou me vast voor ik val!’

Ik speelde het nummer weer af, zong de woorden mee op de melodie. Het paste. Hoera! “Je kust mijn mond en je zegt met een lach, dat dit niet kan, dat dit lekker niet mag!” Dat had hij niet gezegd. Maar we hadden het allebei gedacht, omdat hij getrouwd was en ik bekendstond als een wilde rock-chick/actrice, waar de pers, als ze er lucht van zouden krijgen, een hoop over te roddelen zou hebben. We waren ons bewust van de naderende wolken aan onze horizon, en we hoopten dat we de tijd zouden krijgen om elkaar beter te leren kennen, voordat we voor de leeuwen werden geworpen. Dat het oordeel niet best zou zijn, dat vermoeden we.

‘Als dit niet goed is, nou dan ben ik maar slecht,’ schreef ik daarom brutaal op, en: ‘al wat krom was maakte jij weer recht, hou me vast, oh, hou me vast voor ik val!’ Het was rijmelarij van lik-me-vessie, vond ik zelf, maar het paste wel naadloos op de zangpartij.

Toen Rob terugkwam van zijn optreden was het al bijna ochtend en ik sliep. Hoorde zijn voetstap op de houten wenteltrap.

Op het rotan tafeltje lag de tekst op hem te wachten. Ik zag hem het papier oppakken en lezen en ik wachtte vol spanning op zijn reactie.

Hij las het, neuriede het en keerde zich toen naar mijn slaperige hoofd dat net boven de deken uitstak.

‘Denk je dat je er zo nog een paar kan schrijven?’ vroeg hij.

Dat was alles. Ik begreep dat hij het goed vond, nee, meer dan dat, hij stak zijn nek uit voor mij bij zijn volgende bespreking bij EMI.

‘Ze denken dat ik gék ben geworden!’ meldde hij, toen hij terugkwam, en ‘dat ik zelf niet meer weet wat goed voor me is, dat ik de teksten van mijn vriendin blindelings aanneem! Alsof ik mijn hele carrière op zou hangen aan iemand die geen recht van spreken heeft!’

Als gevolg van die onderschatting van zijn inzicht werd hij nog strenger op ieder woord dat ik schreef. Het moest meer dan perfect zijn, gesmeerd lopen, nergens haperen, geen stoplappen bevatten - geen 'toch' op 'nog' laten rijmen, en inhoudelijk ergens over gáán. Ik was blij dat er toch nog drie andere schrijvers waren, want de druk voor een beginnend liedjesschrijver was enorm. ‘Belinda zal zelf de eerste zijn om een tekst aan iemand anders te geven, als zij er niet uitkomt,’ zei Rob later in zijn biografie. Dat wilde ik vaak genoeg, maar hij was mijn leraar én mijn liefste, dus ik schreef er toch nog negen van de twaalf voor ‘De Regen Voorbij,’ Die goud werd.

‘Hou me vast’ werd een hit, en zoals zo vaak bij Rob, bleef het een vast succesnummer in zijn repertoire, dat bij concerten altijd de mensen van hun stoel kreeg. Tot en met zijn laatste concert in de Ziggodome in 2022, bleef ik verbaasd om me heen kijken naar de zaal, die mee begon te zingen zodra de eerste akkoorden klonken en het begon; ‘Dit is de avond van mijn eerste dag!’

Hou Me Vast (Want Ik Val)

Dit is de avond van m'n eerste dag
ik leef pas echt sinds ik jou hier zag
hou me vast, o
hou me vast want ik val

Je kust m'n mond en je zegt met een lach
dat dit niet kan, dat dit lekker niet mag
hou me vast, o
hou me vast voor ik val

zet die fles neer en kom met me mee
ik hoef geen borrel, ik ben zo al okee
aan een wonder had ik niet meer gedacht
jij kwam onverwacht
als de zon in de nacht

't Is al ochtend, o wat gaat dat gauw
ik had drie wensen en nu heb ik jou
hou me vast, o
hou me vast voor ik val

Als dit niet goed is
nou, dan ben ik maar slecht
al wat krom was maakte jij weer recht
hou me vast, o
hou me vast want ik val

zet die thee neer en kruip onder de wol
ik heb geen dorst meer, ik ben overvol
aan een wonder had ik niet meer gedacht
jij kwam onverwacht
als de zon in de nacht

Ooo, jij rijmt 't best op mij
jij bent alleen van mij
m'n leven begon bij jou
jij, ik heb je altijd al gekend
altijd - dat is sinds dat moment
dat jij me aankeek – jij...

Leven in een droom

Tim Hardin's 'Hang on to a dream' was een stuk dat, mits goed vertaald, hoog op Robs lijstje stond. Hij had er nog meer op staan en daar hadden we lange telefoongesprekken over. We vonden elkaar in de songs die ons raakten, het was belangrijk om de taal van onze eigen liefde te vinden want dat was de taal die we allebei begrepen.

Rob leefde voor, door en van muziek, en als ik een plaats wilde hebben in zijn leven, dan moest ik deel van die muziek worden. Dat leek me logisch én ik vond het een uitdaging. Al was het maar om het Engels los te laten. Ik las alleen maar Engelstalige boeken, dacht en droomde in het Engels, dus de woorden die ik nu in het Nederlands op muziek moest zetten, waren vertalingen van wat ik in mijn hoofd had.

Rob kende die belemmering niet. Zijn barricade bestond er meer uit dat hij wat hij meemaakte, nooit hardop mocht uitspreken. Behalve nu, bij mij. Hij zat boordevol emotie die als lava uit een vulkaan barstte, vooral wanneer hij wat gedronken had. Hij had een traumatisch huwelijk, met steeds terugkerende nachtmerries en een zwaar schuldgevoel, omdat de vrouw die hij ging verlaten een psychische ziekte had. Dat hij niet fluitend wegliep, haar achter zich latend in een inrichting, maakte hem een verantwoordelijk mens in mijn ogen.

Toen we -gelukkig nog onopgemerkt door de buitenwereld- samen aan de vertaling van 'Hang on to a dream' begonnen, was het vooral Rob die wist wat hij wilde zeggen. Eenvoudige woorden, ik hoorde hoe zijn hart sprak en veel meer dan aanvullen hoefde ik niet te doen. Het was gewoon zijn verhaal dat hij zijn ex-vrouw had willen vertellen. In de tekst kwam de zin 'de regen voorbij' te staan, zo werd uiteindelijk de hele LP genoemd.

Er was nog een stuk dat we samen schreven voor deze LP, en dat was Billy Joel's 'she always a woman to me', waarin Rob over mij schreef; 'veroordeel haar niet, omdat ik haar bemin, ze is meer dan m'n vrouw, ze is altijd m'n beste vriendin.' Samen gebogen zitten over kladblaadjes, luisterend naar de muziek; ik had mijn singer-songwriter maatje gevonden, Ik hoopte dat Rob en ik het zo zouden blijven doen, maar toen we twee nummers gemaakt hadden en nog wat meer in bed, en daarvan opkeken, zagen we nog stapels cassettebandjes met muziek van Gerard Stellaard zonder tekst op mijn tafeltje.

Natuurlijk stond vlak achter mijn zolderkamer in Hilversum de buitenwereld te wachten, een wereld waarin hij een gevierde zanger met een drukke tournee was, en ik...wie was ik...wat zou ik doen? De weg die ik voor hem had ingeslagen lag duidelijk op een vervolg te wachten. Geen actrice of popfotograaf